

арианската ересь). Антоний побързал да изпълни желанието на святият старецъ. Той се завърналъ въ своята пустиня въ силно вълнение и на питанията на братията той можелъ да каже само: „грѣшний азъ, считалъ съмъ се още монахъ (калугеръ)! Азъ видохъ Илия, азъ видохъ Иоанна, азъ видохъ Павла въ райтъ“. На обратенъ пътъ къмъ св. Павла той го видѣлъ че се възнася на небото посрѣдъ сонмъ ангели, пророци, апостоли. „Защо, Павле, ти недочака менъ? извикалъ Антоний. Тѣй късно азъ тебъ запознахъ, и тѣй рано ти отивашъ“. Всетаки, когато влѣзълъ въ пещерата на Павла, той го нащелъ мълчеливо и неподвижно че стои на колѣна. Антоний застаналъ на колѣна и захваналъ тѣй също мълчеливо да се моли. Вече послѣ нѣколко часа молитва той се убѣдилъ, че Павелъ за това се не мърда, че е мъртавъ. Той благоговѣйно омилъ тѣлото му и го обвилъ съ мантията на св. Атанасия. Изведнѣжъ се явили два лъва и съ своитѣ нозѣ изрили доста дълбокъ гробъ, гдѣто св. Антоний и закопалъ първиятъ извѣстенъ намъ монахъ св. Павелъ Тивейскій.

Св. Антоний се скончалъ въ дълбока старостъ (на 106 години въ 336 г.) и за своитѣ подвиги заслужилъ име Великий.

Преподобний Антоний е основалъ монашеството отшелническо. Нѣколко подвижника, като се намирали подъ ръководството на единъ наставникъ (авва, евр. слово, значи отецъ), живѣли отдѣлно единъ отъ други въ келии или пещери (скитове) и предавали се тукъ на постъ, молитва, трудили се за своя полза и за полза на бѣднитѣ (плели кошници, разни ръкодѣлия и др. такива). Нѣколко скита, съединени подъ властта на единъ авва, се наричали лавра. Нъ още при живота на св. Антония Великий се появилъ другъ родъ на иночески животъ. Подвижницитѣ се събирали въ една община, носили трудоветѣ, всякой по своята сила и способностъ на общата полза и се подчинявали на едни правила. Такива общини се наричали киновий и манастири. Аввитѣ въ тѣзи общини захванали да се наричатъ архимандрити. Основателятъ на общежителното монашество се почиталъ преподобний Пахомий Великий.

Родителитѣ на преподобний Пахомия били язичници. Богато надаренъ отъ природата, той получилъ въ младостъ добро образование. Въ 312 г. той билъ земенъ въ войската на кесарьтъ Максиминъ, който въстаналъ противъ императоритѣ Константина и Ликийния. Врѣдъ трудоветѣ и недостаткитѣ въ похода той ималъ случай да запознае християнитѣ, какъ тѣй, по заповѣдитѣ на свойтъ Учитель милосърдно и съ любовь се относили къмъ страдающитѣ свои врагове. Той захваналъ да се моли на Господа Спасителя, като Го още незнаялъ, на завръщанieto си отъ войната, се кръститъ. Като желалъ да служи на едного Господа, отишелъ въ пустиня и се спасявалъ подъ ръководството на единъ подвижникъ, по име